

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Свиленград, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200784 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000479 от 03.11.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в частта, с която на С. Н. Н. с ЕГН ***** от град ******, със съдебен адрес: град Свиленград, ул.„Г. Скрижовски” № 1, област Хасково, чрез младши адвокат Г. В., за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 6 месеца (т. 1), като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

НП в останалата си част, включително по отношение на 10 контролни точки, е влязло в сила, тъй като не е обжалвано.

Жалбоподателят С. Н. Н. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил

незаконосъобразен - издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие със закона (не бил уведомен по какъвто и да е начин за служебната deregистрация на процесния автомобил).

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят С. Н. Н., не се явява. За него се явява младши адвокат Г. В., който пледира за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил издаден в противоречие с материалния закон – липсвал субективният елемент от състава на нарушението. Претендират се разноси по делото. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на процесното НП (въззиваемата страна) - ВПД Началникът Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 12.05.2023 година около 21.00 часа дежурният автопатрул в състав свидетелите Д. Г. Г. и Д. Г. В. (служители на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково) при изпълнение на служебните си задължения се намират в град Свиленград, област Хасково, на кръстовището на булевард „България” и улица „Христо Ботев”, спират за проверка движещото се по булевард „България” МПС – лек автомобил марка „Марцедес”, модел С500Л с държавен регистрационен № *****, управляван от жалбоподателя С. Н.. При проверката и след извършена справка чрез служебния таблет полицейските служители констатираха, че лекият автомобил не е собственост жалбоподателя Н. (в тази насока е и Договор за покупко-продажба на МПС от дата 09.03.2023 година) и че МПС е с прекратена регистрация на основание

чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, считано от 11.05.2023 година, тъй като в двумесечен срок от придобиване собствеността на лекия автомобил не е регистриран. Констатиран са и други нарушения, които не са предмет на настоящото производство.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Д. Г. Г. – „Младши автоконтрольор”, I степен, в звено „Пътен контрол”, Група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя в присъствието на свидетеля В., против жалбоподателя Н. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия ГА и с № 806241. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управлението на МПС с прекратена регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред), както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя С. Н., който сочи, че няма възражения против констатациите в Акта, което вписва в съответната графа.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

За случая са изготвени Докладни записки от полицейски служители.

Административнонаказателното производство по посочения АУАН е прекратено на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН с Мотивирана резолюция № 23-0351-М000041 от 18.05.2023 година на Началника на РУ – Свиленград.

Образувана е преписка с № 2397/2023 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, за престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК. С Постановление от 12.07.2023 година, Прокурор при Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград: Цветослав Лазаров, отказва да образува Досъдебно производство (ДП) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК (деянието не съставлява престъпление). В Постановлението е посочено, че деянието е малозначително. Постановлението от дата 12.07.2023 година, ведно с материалите по преписката, са изпратени от Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград на РУ – Свиленград по компетентност за вземане на отношение относно административнонаказателната отговорност на жалбоподателя С. Н..

На основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН е образувано административнонаказателно производство срещу жалбоподателя без да бъде съставен АУАН за деянието по т. 1 от НП.

Сезиран надлежно и след получаване на посоченото Постановление на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград и Прокурорската преписка, ВПД Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково приема, че са налице основанията на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и издава процесното НП № 23-0351-000479 от 03.11.2023 година. В т. 1 на издадения санкционен акт, АНО приема за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, и му налага административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, както и са отнети 10 контролни точки. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 02.12.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в този смисъл е и отбелязаното в Справката за нарушител/водач и в Картона на НП). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на ВПД Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издава и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР и Писмо с рег.№ 351000-8611 от 15.11.2023 година, видно от което Николай Анастасов Анастасов е назначен на длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Н. към датата на деянието има наложена ПАМ и е осъден за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в НП и възприети от АНО, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на

разпитаните в съдебно заседание, проведено на 22.01.2024 година свидетели Д. Г. Г. и Д. Г. В. . Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Д. Г. Г. и Д. Г. В. , които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да дадат именно тези показания. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на посочените свидетели не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители в Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на двамата свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на тези двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт, че управлява МПС с прекратена регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред). Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените

доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се ценеха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът дава вяра и на другите налични по делото документи, тъй като те не са в противоречие с кредитираните такива.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с вх.рег.№ 9789 от 21.12.2023 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на обжалваната част от НП (т. 1) в частта, касаеща финансовата санкция в резултат на плащането ѝ.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП е законосъобразно от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха съществени недостатъци на акта.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред като санкционният акт има необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 57 от ЗАНН НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът приема, че квалификацията на процесното деянието е пълна – действително при квалифициране на деянието АНО не е посочил, че същото изпълва хипотезата на изречение първо, предложение първо от чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, но фактическата обстановка по отношение на нарушението е описана пълно и точно, посочени са всички изискуеми от закона обстоятелства, въз основа на които безспорно се разбира датата, мястото и механизмът на извършеното нарушение, поради което Съдът не приема, че е налице процесуално нарушение, довело до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, респ. до невъзможност от страна на жалбоподателя да разбере нарушението. Посочените обстоятелства са безспорно доказани от данните, съдържащи се в Разпечатката от АИС КАТ за регистрацията на процесния лек автомобил и за прекратената регистрация на същия, която не се оспорва от нарушителя.

Използваните съкращения на отделни думи в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му

да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова).

Спазена е изцяло административната процедура по издаване на обжалваното НП.

НП е издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Лицето, подписало НП – Николай Анастасов Анастасов, е заемало към момента на издаването му длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на НП е спазен предвидения от разпоредбата на ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срок, считано от датата на съставяне на Постановлението на Прокуратурата (за пълнота на настоящото изложение Съдът дължи да отбележи, че срокът е спазен дори и считано от датата на нарушението).

Съдът намира, че в конкретния случай не е нарушено правилото „*ne bis in idem*”. Действително видно от събраните по делото доказателства, АНП по описа на РУ - Свиленград, образувана въз основа на АУАН със серия ГА и с бланков № 806241, е била изпратена на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград, тъй като АНО е преценил, че се съдържат данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК, като в тази връзка е била образувана прокурорска преписка с № 2397/2023 година, като с Постановление от 12.07.2023 година е отказано да се образува наказателно производство. След като е налице отказ да се образува наказателно производство, в случая не е налице едновременно ангажиране на наказателната и административнонаказателната отговорност на лицето, за едно и също деяние. Когато деянието засяга един и същ кръг обществени отношения, правилното и точно прилагане на закона предпоставя реализация на отговорност или за административно нарушение, или за престъпление, но не и за двете едновременно, като административнонаказателната отговорност следва да се ангажира, само ако деянието не представлява престъпление. Това положение изключва и опасността от нарушение на правилото *non bis in idem* по чл. 4, § 1 от Протокол № 7 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи поради отсъствието на дублиращи се процеси.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на същественията такива,

рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

-

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуванието на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите са категорични, че именно Н. е бил водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като именно той го е управлявал и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че именно той е бил водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Съставът на чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП за осъществяване на който е ангажирана отговорността на жалбоподателя е следния: Наказва се ... водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Явно е, че се касае за деяние, състоящо се от два елемента – управление на

МПС (действие и положителен факт от обективната действителност) и отрицателен факт - липса на надлежна регистрация. Т.е. субект на административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП е водачът на МПС, какъвто е безспорно е Н..

Нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е формално и с факта на привеждането в движение по пътищата, отворени за обществено ползване, на МПС, което не разполага с административно разрешение да участва в движението, нарушението е довършено от обективна страна.

Към момента на установяване на твърдяното нарушение, разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП гласи: „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само ППС, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от ЗДвП.”. Ал. 2 на цитираната разпоредба посочва, че условията и реда за регистрация на автомобилите се уреждат в нарочна Наредба. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 година на МВР за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС (Наредба № I-45 от 24.03.2000 година). В посочената Наредба са уредени видовете регистрации, първоначалната регистрация, промените в регистрацията и прекратяването ѝ.

По делото не е спорно, че на 12.05.2023 година Н. е управлявал лек автомобил марка „Мерцедес”, модел С500Л с държавен регистрационен № *****, който обаче от 11.05.2023 година е бил със служебно прекъсната регистрация (според легалното определение на § 6, т. 69 от ДР на ЗДвП „прекратяване на регистрация” е отмяна на разрешението ППС да се използва в пътното движение.”). Това е равнозначно на управление на нерегистрирано МПС съгласно терминологията на закона. При това положение жалбоподателят е нарушил именно задължението си по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Т.е. установи се, че регистрацията на процесния лек автомобил – собственост на трето лице, е прекратена служебно на 11.05.2023 година, тъй като не е извършена пререгистрация в двумесечния срок след промяна на

собствеността. Служебното прекратяване на регистрацията на ППС в относимата за спора хипотеза по чл. 143, ал. 15 от закона, се извършва с отбелязване в АИС - КАТ. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 18, т. 2 от цитираната по-горе Наредба № I-45 от 24.03.2000 година - регистрацията на съответното ПС се прекратява служебно, като това служебно може да стане съгласно разпоредбата на чл. 18б, ал. 1, т. 10 от същата Наредба.

Извършеното по ЗДвП нарушение се установява несъмнено от показанията на свидетелите на нарушението – Д. Г. и Д. В.. В подкрепа на гласните доказателства са и писмените такива, а именно: Постановление за отказ да се образува ДП по преписка № 2397/2023 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, Мотивирана резолюция № 23-0351-M000041 от 18.05.2023 година и Справката от АИС - КАТ.

Налице е непредпазлива форма на виновно поведение на водача Н. и по аргумент от чл. 7, ал. 2 от ЗАНН деянието му е съставомерно и наказуемо. Т.е. осъщественото от Н. във форма на бездействие е съставомерно и по субективен признак, извършено е виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят като водач на МПС, който го ползва и управлява по обществени пътища е бил длъжен и е знаел изискването и задължението за регистриране на МПС, които се движат по пътищата, отворени за обществено ползване, съответно да положи необходимата грижа да съобрази поведението си с това изискване, като общественоопасните последици от извършеното, той е съзнавал и е могъл да предвиди тяхното настъпване, но не е положил необходимата грижа преди предприемането на управлението на процесното МПС, а такава възможност е имал в рамките на субективните си прояви и ако беше положил по-голямо внимание. Без значение за административнонаказателната отговорност на водача е дали е уведомен собственика на МПС за прекратената регистрация, доколкото в административнонаказателното производство по оспорване на НП, е недопустимо упражняването на косвен съдебен контрол за законосъобразността на служебното прекратяване на регистрацията на ППС. Ето защо Съдът не е съгласен с тезата на младши адвокат В., изложена в пледоарията му пред настоящия състав, касаеща липсата субективния елемент от състава на инкриминираното деяние и приложение на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 година, Върховния административен съд (ВАС) - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, по тълкувателно дело

3/2022 година, тъй като то касае случаите на прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което е различно от настоящия случай.

В изложения смисъл относно наличието на субективния елемент е трайната и непротиворечива практиката на касационна инстанция в лицето на Административен съд – Хасково, обективизирана в Решение № 79 от 05.03.2020 година по КАНД № 1429/2019 година, докладчик Съдията Хайгухи Бодикян, Решение № 304 от 07.01.2022 година по КАНД № 944/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 90 от 11.02.2022 година по КАНД № 1079/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 246 от 12.11.2021 година по КАНД № 679/2021 година, докладчик Съдията Павлина Господинова, Решение № 404 от 15.06.2022 година по КАНД № 304/2022 година, докладчик Съдията Пенка Костова, Решение № 839 от 07.12.2022 година по КАНД № 808/2022 година, докладчик Съдията Антоанета Митрушева, Решение № 765 от 14.11.2022 година по КАНД № 692/2022 година, докладчик Съдията Ива Байнова, Решение № 756 от 11.11.2022 година по КАНД № 777/2022 година, докладчик Съдията Пенка Костова, Решение № 754 от 10.11.2022 година по КАНД № 785/2022 година, докладчик Съдията Росица Чиркалева, Решение № 572 от 09.08.2022 година по КАНД № 582/2022 година, докладчик Съдията Биляна Икономова, Решение № 439 от 29.06.2022 година по КАНД № 300/2022 година, докладчик Съдията Росица Чиркалева, Решение № 401 от 15.06.2022 година по КАНД № 230/2022 година, докладчик Съдията Пенка Костова, Решение № 244 от 11.04.2022 година по КАНД № 13/2022 година, докладчик Съдията Ива Байнова, Решение № 144 от 28.02.2023 година по КАНД № 1197/2022 година, докладчик Съдията Петър Вунов, Решение № 392 от 25.05.2023 година по КАНД № 96/2023 година, докладчик Съдията Биляна Икономова и др. (, която настоящият Съдебен състав споделя напълно и не намира основание да се отклони от нея), където е посочено че прекратяването на регистрацията в хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП настъпва по силата на закона, а не по волята на административен орган, поради което и не е необходимо контролните органи да информират за прекратяването ѝ (за разлика от хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, където изрично е предвидено уведомяване на собственика за deregистрацията на МПС). Непререгистрирането в законоустановения срок на придобито чрез правна

сделка МПС води като последица приложението на разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП за служебно прекратяване на регистрацията му. В хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП законът приравнява служебното прекратяване на регистрацията на автомобил на липсата на регистрацията на същия. На всеки водач на МПС е вменено задължението да управлява по пътищата само МПС, което е регистрирано по надлежен ред. Това, че регистрационните табели на автомобила не са били свалени, не освобождава водача от тази му отговорност. Действително с оглед разпоредбата на чл. 14, ал. 2, вр. ал. 1 от НК незнанието на фактическите обстоятелства, които принадлежат към състава на престъплението, изключва вината и за непредпазливите деяния, но само в случаите, когато самото незнание на фактическите обстоятелства не се дължи на непредпазливост. Незнанието на факта, че управлението на автомобил е със служебно прекратена регистрация, се дължи на проявена от водача непредпазливост под формата на небрежност, като същият не е съзнавал и не е предвиждал настъпването на противоположния резултат, но е бил длъжен и е могъл да го предвиди, след като е управлявал автомобил - чужда собственост. По силата на чл. 7, ал. 1 от ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Ал. 2 на същия член предвижда, че непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. Такова изключение не е предвидено в ЗДвП, поради което и при наличието на извършено непредпазливо деяние – нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, лицето следва да носи административно наказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП. Н. като водач е приел да управлява лек автомобил, на който не е бил собственик, но е бил длъжен именно в качеството си на водач да се осведоми от собственика на автомобила или от лицето, което му го предоставя за управление, дали автомобилът има действаща регистрация. На практика е следвало да провери предадените му с автомобила документи и конкретното за случая - Свидетелство за регистрация на процесното МПС, като установи и си изясни данните, вписани относно собствеността на автомобила. При различие между вписания собственик на МПС и лицето, което му предоставя автомобила, е следвало да се увери на какво се дължи това несъответствие. Като не е сторено това, то водачът е проявил небрежност, а това обосновава и вината му. Независимо, че същият не е бил собственик на автомобила, а само го е управлявал, той е бил

длъжен да знае предвидените в ЗДВП последиците при бездействие да се регистрира новият собственик. Всеки правоспособен водач на МПС, преди да предприеме управление на МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е длъжен да се увери, че няма законоустановени пречки да извърши това, включително дали управляваното от него МПС е регистрирано по надлежен ред, преминало технически преглед, дали за него има сключен Договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” и др. Именно в посока на това задължение е и разпоредбата на чл. 100, ал. 1 от ЗДВП, съгласно която водачът на МПС е длъжен да носи Свидетелство за управление на МПС от съответната категория и Контролния талон към него; Свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, и за тегленото от него ремарке; документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите за МПС, което управлява, и за тегленото от него ремарке и др. Така може да бъде направен обоснован извод, че в настоящия случай е имало достатъчно обстоятелства, които е следвало да накарат водача Н. да прояви активност, като установи дали управляваният процесен автомобил е редовно регистриран. В подкрепа на изложеното е и фактът, че в Н. е било Свидетелство за регистрация на процесното МПС (предвид обстоятелството, че то е отнето от него с АУАН).

Предвид изложеното изводите на Съда не се променят във връзка със соченото от Н. в Сведението, приложено в ДП.

Фактът, че Прокурор при Районна прокуратура – Хасково, е приел липса на престъпление поради малозначителност на деянието, не променя горните изводи на Съда, тъй като двете отговорности са коренно различни и в административнонаказателното производство Съдът самостоятелно решава въпросът дали е налице извършено нарушение и не се влияе от мнението на Прокурора.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретното нарушение като маловажно по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните

реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на посоченото нарушение като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона. Изводите на Съда не се променят предвид факта, че нарушението е установено само 1 ден след служебната дерегистрация на автомобила, тъй като по пътищата, отворени за обществено ползване се допускат само регистрирани МПС. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Съгласно чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, се наказва се с Лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 до 12 месеца и с Глоба от 200 лв. до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в минималните предвидени от закона такива, което налага извод за невъзможност за намалянето им.

Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът намира за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административните наказания – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Съгласно чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно са отнети 10 контролни точки, тъй като за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, е предвидено да се отнемат контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не представлява съществено процесуално нарушение. В НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно: управление от страна на Н. на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 5 - за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер (чл. 175, ал. 3 от ЗДвП) – 10 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни

точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение). В този смисъл са Решение № 176 от 15.03.2018 година, постановено по КАНД № 25/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Д., Решение № 294 от 18.04.2018 година, постановено по КАНД № 134/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Росица Чиркалева - Иванова и др.

Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Н. и НП следва да бъде потвърден обжалваната част по т. 1.

По разноските:

С оглед изхода на делото такива не се дължат на жалбоподателя, т.е. искането следва да се остави без уважение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 23-0351-000479 от 03.11.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в частта, с която на С. Н. Н. с ЕГН ***** от град ***** за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДВП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца (т. 1), като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя С. Н. Н. с ЕГН ***** от град ***** за присъждане на разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по

реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____